

„Život je nejtěžší a nejkrásnější úděl člověka,“ říká Yvetta Simonová

06.05.2014

Novinkou letošního Žižkovského masopustu bylo taneční odpoledne pro seniory, které se konalo v Paláci Akropolis. Pro nečekaný zájem muselo duo Josef Zíma & Yvetta Simonová přidat ještě další koncert v ten samý den, který byl opět skoro vyprodán. Oprávněný důvod k tomu vyzpovídat legendu české pop music Yvettu Simonovou, jak zvládá v pětáosmdesáti letech vystupovat před zaplněným sálem a být stále v kondici.

Spočítáte, kolik rozhovorů jste poskytla médiím během své kariéry?

Strašně moc. Pokaždé ze zájezdů, před silvestrem, když se točil v televizi, na Den žen, tak to bylo taky spousta otázek do časopisů. Bylo to nádherné, hlavně MDŽ. Zprofanovali to tak, že opilí byli většinou muži a ženy dojedly zákusky. My s tím měli ale spoustu práce. Začátkem dubna jsem pokaždé jezdila na hory, abych si odpočinula. Od roku 1960 jsem zpívala s orchestrem Karla Vlacha a tam již účinkoval Milan Chladil. Tenkrát byly veřejné rozhlasové nahrávky, ve studiu A to moderoval Vladimír Dvořák. Ke každé písničce měl spojovací text, navíc strašně vtipný.

O Žižkovském masopustu jste společně s Josefem Zímou vyprodali za sebou dvakrát Palác Akropolis. Vzpomenete si, kdy jste se poprvé potkali společně na pódiu?

S Pepíčkem? To už před léty, když začínala televize, zpíval s orchestrem Zdeňka Bartáka *Půlnoc, do skel bubnují kapky, kdesi vedle brnkají klapky, černé, černé a bílé klapky*. Zpíval to, myslím, na silvestra. Já jsem taky měla za manžela Jaromíra Vomáčku a ten mu psal hodně písniček. A já ho zbožňovala! S Pepíčkem jsme se vídali průběžně, dělal ty Vlachovky, působil v divadle ABC, byl to i skvělý herec. Já ani nevím, jak jsme se dostali ke společné spolupráci, za to můžou asi naši manažeři. Vlastně počkejte! Pepíček měl kapelu a výborného dirigenta Jiřího Sládka, a jelikož byl hodně vytížený a někdy nestíhal, začala jsem s tou kapelou občas zpívat. No a pak přišel Pepíček, přidal se a představení dělal s námi.

Nezpíváte ale přímo dechovku. Vyzkoušela jste mnoho jiných hudebních žánrů.

Dechovku jsem nedělala. Jaromír Vomáčka říkal: „Ty to nedělej, nejsi na to ten správný typ.“ Ale jsou to krásné písničky. Já je zpívala akorát na zájezdu v Americe a končila jsem celé vystoupení *Tancuj, tancuj, vykrucaj!* Zařadila jsem do svého repertoáru i blok národních písní, poněvadž se to publiku moc líbilo.

Čím se tolik liší interpretace klasické dechovky od ostatní populární hudby?

Jejej, to vám neumím takhle rozebrat. To by vám museli odpovědět ti, kteří ji zpívají. (smích) Začne se lidovkou, k tomu se přidá orchestr a je z toho dechovka. Jsou to vlastně národní písničky, které mají vlastní charakter, a tak znějí.

Váš pseudonym vymyslel tenkrát Jan Werich. Je to tak?

Můj první muž se jmenoval František Spurný a byl to i můj manažer, který zároveň působil jako ředitel pražské Lucerny. Ten sem vozil i velké zahraniční hvězdy. Já jsem potom začala zpívat s Karlem Vlachem, ale ještě před tím s ním jezdil Werich. Viděl mě na plakátě, kde bylo napsáno Iveta Spurná. Říkal pak: „*Proboha, Františku, ta tvoje žena nemůže zpívat, když se jmenuje Spurná. Takhle to nemůže být napsané. To musí být ypsilon a dvě t. Je to přece francouzské jméno.*“ Dal mi lísteček, já jsem ho měla strašně dlouho schovaný. Bylo tam spousta jmen napsaných v angličtině. Několikrát se tam opakovalo jméno Simon. Manžel chtěl, abych měla stejný monogram, takže I. S.

Vzpomínáte často na Jana Wericha?

Chodili jsme k němu na návštěvu do Velhartic. Karel Vlach, Miroslav Horníček a Jan Werich měli třeba společnou šatnu v divadle ABC a Karel na tu dobu vzpomíná nejraději, protože měl k němu tenkrát nejbliže.

V té šatně to muselo vypadat.

No to víte, že jo. Byla tam hrozná sranda. Jednou byl den otevřených dveří v divadle ABC a já se tam byla schválně podívat. Byl tam takový stůl, vlastně pracovna o dvou malých místnostech. A všechno tam zůstalo tak, jak tam tehdy bylo. Vlastně ten stůl by ani neprošel dveřmi, byl moc velký. A to je dobře, protože zrovna na něm napsal Werich spoustu svých textů.

Přes 60 let aktivně vystupujete na pódiu, odkud pořád berete energii?

Zpívání a publikum, které je mi věrné, mě pořád drží při chuti k životu. Těch představení není naštěstí tolik a dá se to zvládnout.

Kdy se cítíte při zpívání nejlíp?

My jsme nastaveni na ten večer, na pozdní odpoledne. Když se točily desky, museli jsme být ale ve studiu už v 8 ráno. Milan Chladil udělal vždycky takové gentlemanské gesto a říkal, abych přišla o hodinu a půl hodiny později, že něco předtočí. Když jsem přišla, tak si Karel Vlach dělal srandu, že si Milan udělal akorát

párek, kafe a panáka velkého ruma. A já čekala, co tam bude nazpívané, a ono nic. Po ránu se fakt špatně zpívá. Je potřeba tak dvě hodinky, než se vám hlas probudí.

Provozujete doma ještě hlasové cvičení před koncertem?

Samozřejmě, to musím. Rozsah sice zůstává, ale věkem se posouvá směrem dolů.

Co děláte jinak pro svoje zdraví?

Cvičím denně od svých čtyřiceti let. Ta kondička by mohla být lepší, ale ta léta vám ji dost silně nabourávají. Když si uvědomím, že jsem ročník 1928, tak se musím opravdu hodně snažit a vytrvat.

Zažila jste všechny etapy naší republiky. Na kterou z nich vzpomínáte nejčastěji?

Na válku. Když přišli Němci, bylo mi 10 let a pamatuju si, jak jim koukaly z kapes párky, housky, špekáčky, poněvadž špekáček stál tenkrát 50 haléřů, 70 haléřů stál párek, ale to byly párky! Cpali se tu, dorty měly až za ušima, protože z toho hladu sem přišli do obrovského blahobytu. Bylo to hrozné období. Když jsem měla hodiny na klavír, vždycky se mnou chodila maminka nebo tatínek. Sama jsem nikam nesměla, protože všude bylo nařízeno zatemnění oken.

Vystupovala jste i v zahraničí. Která cesta vám nejvíce utkvěla v paměti?

Po Sovětském svazu jsme jezdili hodně. Nejdlejší bylo dvoutměsíční turné v kuse. Měli jsme úspěch, protože náš orchestr byl na špičkové úrovni. Přišel Vlach s kapelou na jeviště a všechny osnil. Akorát poslední den, byli jsme zrovna v Doněcku, přijely v srpnu 1968 vojska. Letěli jsme domů vojenským letadlem a báli jsme se, že nás domů ani nepustí.

Nenapadlo vás, že byste po vstupu varšavských vojsk do Československa, emigrovala?

To ne. Měla jsem tu maminku a ani mě mi to nepřišlo na mysl. Těžko bych se v zahraničí se svoji profesí navíc užívala. Jsem lokální patriot a navíc teď tu opravenou Prahu miluju.

Co vy a Žižkov?

Tetička měla koloniál na Žižkově, bylo to za války a ještě v tom krátkém poválečném období. Za ní jsme jezdili tramvaj číslo 21 na návštěvu. Jinak víte o tom, že Karel Vlach byl kovaný Žižkovák? Začínal s malou kapelou v Dělnickém domě na Žižkově.

Máte ještě nějaké přání, které by se vám mohlo splnit?

No nemyslím, že zítra najdu zakopanej poklad. Já si přeju, aby byl klid, aby tady nebo jinde něco nevzplálo. Samozřejmě si přeju nejvíc zdraví. Pokud jste mladý, neřešíte to. Ale ve stáří ubývá sil, není to taková radost z toho života, omezuje vás v osmdesáti pěti letech ledacos. Jak říká Werich: „*Stáří je blbec, ale je to jediný způsob, jak zůstat při životě.*“ Život je holt nejtěžší a nejkrásnější úděl člověka.

Yveta Simonová (nar. 1928) patří ke stálícím československé populární hudby. Původně operetní a muzikálová zpěvačka začala v roce 1960 spolupracovat s Orchestrem Karla Vlacha jako hlavní pěvecká hvězda. S kolegou Milanem Chladilem nazpívala nespočet šlágrů, které patří k zlatému fondu tuzemské pop music. Dodnes aktivně vystupuje na pódiu.

Text: Martin Hořna